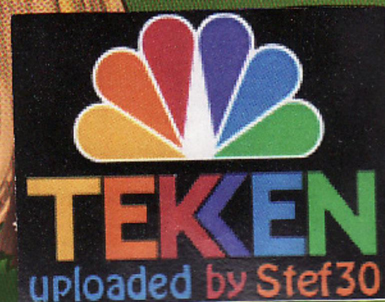
Petre Ispirescu

Prâslea cel voinic și merele de aur



povești ilustrate

UNICART

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Prâslea cel voinic şi merele de aur / il. de Cătălin Nedelcu. –
București : Unicart, 2011
ISBN 978-606-576-092-9

I. Nedelcu, Cătălin (il.)

087.5

A fost odată un împărat care avea trei feciori şi o împărăţie bogată şi frumoasă. Palatul era înconjurat de o grădină înmiresmată şi roditoare, iar în capătul grădinii creştea un măr fermecat care făcea mere de aur. Însă împăratul nu apucase să mănânce nici un măr din pomul fermecat, căci îndată ce acestea se coceau, erau furate noaptea nu se ştie de către cine.

Într-o zi, fiul cel mare veni la împărat şi-i spuse:

- Tată, dă-mi voie să încerc şi eu să prind hoţul care ne fură merele!





- Dragul tatei, nimeni nu a reuşit până acum să afle cine e hoţul. Deşi mă îndoiesc că vei reuşi să-l prinzi, îţi dau voie să te pui la pândă, că prea mult poftesc măcar un măr de aur.

Fiul cel mare pândi o săptămână întreagă, noapte de noapte, iar ziua se odihnea. Însă în a şaptea zi veni cu capul plecat la împărat şi-i spuse că l-a luat un somn de moarte spre dimineaţă şi când s-a trezit merele dispăruseră.

Mare a fost mâhnirea împăratului auzind acestea, dar îşi puse nădejdea în fiul cel mijlociu care promise că la anul, dacă nu taie pomul, el va prinde hoţul.

Însă şi mijlociul păţi la fel ca fratele cel mare. Împăratul, supărat din cale-afară, dădu ordin slugilor să taie mărul, ca măcar să nu mai poftească la mere văzându-le cum se coc şi nu are parte de ele. Însă Prâslea, fiul cel mic, stărui pe lângă tatăl său să mai lase mărul măcar un an, să-şi încerce şi el norocul.

Cu greu, împăratul se înduplecă, deşi nu credea că fiul cel mic o să rezolve ceea ce n-au rezolvat fraţii cei mari.

Trecu anul, mărul înflori şi se umplu de rod. Prâslea îşi pregăti locul de pândă, îşi luă de citit şi mai luă arcul şi săgeţile. Într-una din nopţi, un somn de plumb îl cuprinse şi ochii i s-au închis obosiţi.


TEKKEN
uploaded by Stef30



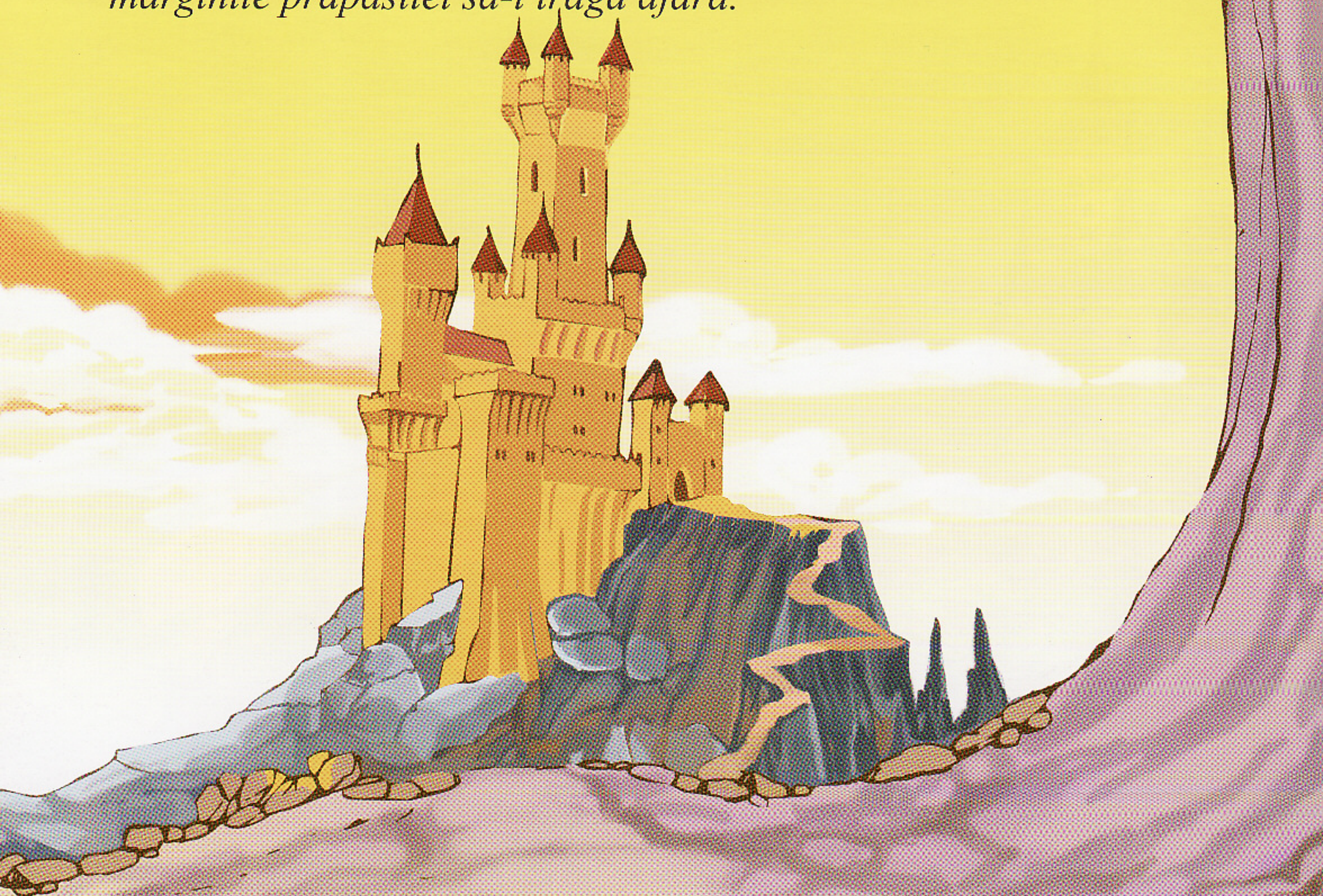
Dădu să se lungească, dar se înţepă într-o ţepuşă special înfiptă în pământ. Sări ca ars, căci auzi un fâşâit şi vedea ramurile mărului cum se mişcă. Atunci trase cu arcul trei săgeţi în direcţia pomului şi la a treia se auzi un geamăt, apoi se făcu linişte. Prâslea puse câteva mere pe o tavă de aur şi le duse tatălui său. Mare fu bucuria împăratului când văzu isprava fiului cel mic şi când gustă din merele de aur!



Prâslea însă voia să prindă şi hoţul merelor şi îi întrebă pe fraţii lui dacă vin şi ei. Aceştia au acceptat bucuroşi, fiindcă au prins ură pe el, şi se gândeau că pe drum vor găsi un prilej să scape de el.

A doua zi au pornit pe urma dârei de sânge lăsată de hoţ şi-au mers cale lungă până la o prăpastie unde dâra se oprea. Şi-au dat seama că acolo locuieşte hoţul merelor şi s-au vorbit să coboare pe o frânghie, pe rând, în prăpastie.

Fratele cel mare şi cel mijlociu au coborât câţiva metri şi au tras de frânghie să fie scoşi afară. Văzând cât de fricoşi sunt fraţii lui, Prâslea le spuse ca atunci când mişcă frânghia să-l lase tot mai jos şi abia când va lovi de marginile prăpastiei să-l tragă afară.



Prâslea coborî şi fraţii cei invidioşi se vorbiră ca atunci când acesta se va întoarce, să-i facă de petrecanie, că prea mult i-a făcut de râs.

Ajunse Prâslea pe celălalt tărâm, merse ce merse şi dădu de un palat de aramă. Îl întâmpină o fată frumoasă care i-a povestit că se află pe tărâmul a trei fraţi zmei şi ea şi surorile ei au fost răpite de la părinţii lor.

- Poate, cu voia lui Dumnezeu, poţi să-i învingi, dar până una-alta, ascunde-te să nu te găsească zmeul, că trebuie să vină la masă.

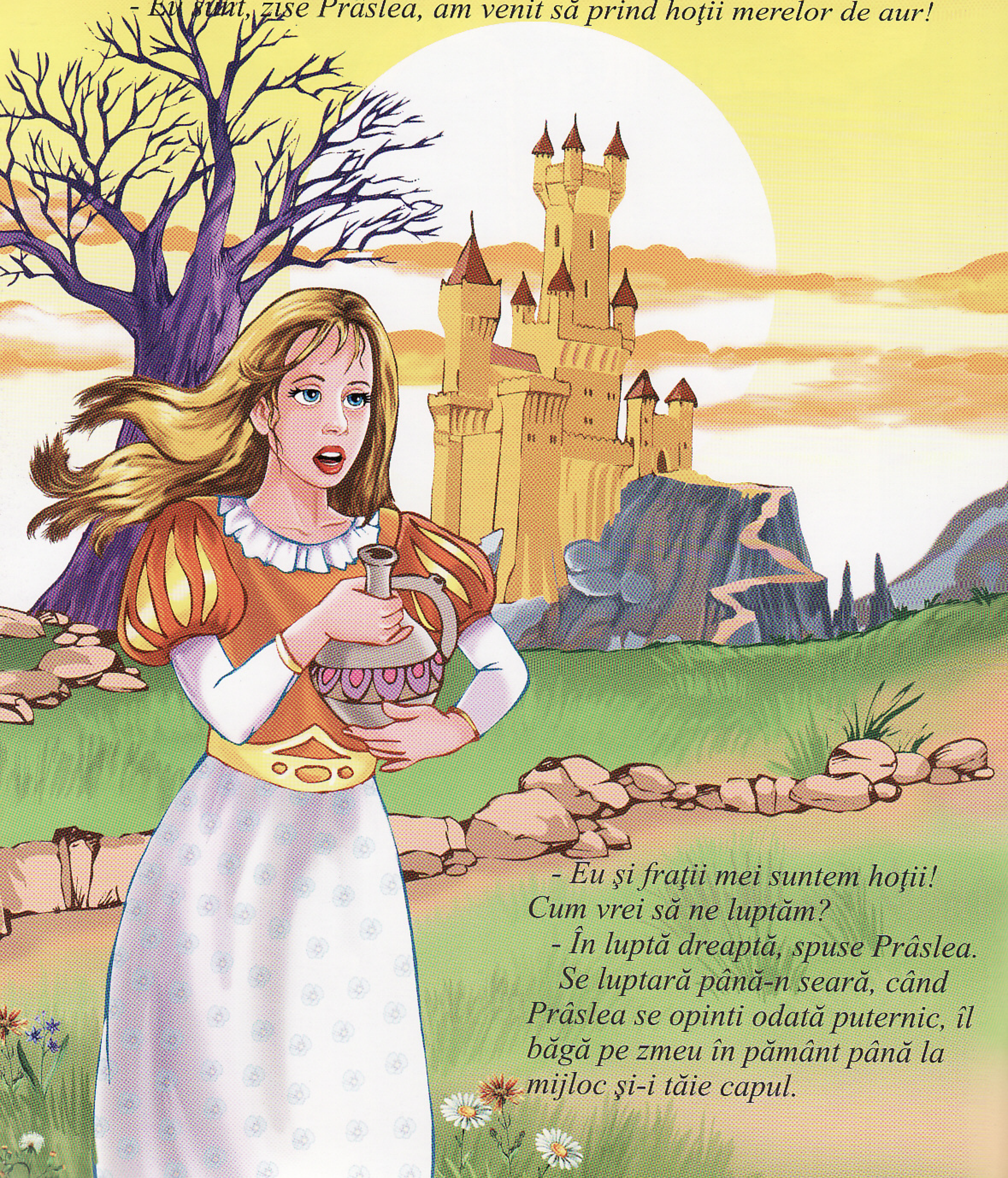


Nici nu sfârşi bine vorba că se auzi un şuierat şi buzduganul zmeului lovi în uşă, în masă şi se aşeză în cui. Prâslea îl luă şi îl aruncă de două ori mai departe.

Zmeul se duse şi luă buzduganul, apoi se întoarse la palat cu o falcă-n cer şi cu una în pământ, strigând:

- Ce străin mi-a călcat meleagurile şi ce caută la palatul meu?

- Eu sunt, zise Prâslea, am venit să prind hoţii merelor de aur!



- Eu şi fraţii mei suntem hoţii! Cum vrei să ne luptăm?

- În luptă dreaptă, spuse Prâslea.

Se luptară până-n seară, când Prâslea se opinti odată puternic, îl băgă pe zmeu în pământ până la mijloc şi-i tăie capul.

După ce se odihni o zi, porni spre palatul de argint al zmeului mijlociu, se luptă cu el şi-l birui. Apoi petrecu o săptămână cu cele două surori, se odihni câteva zile şi plecă înspre palatul de aur al zmeului cel mic.



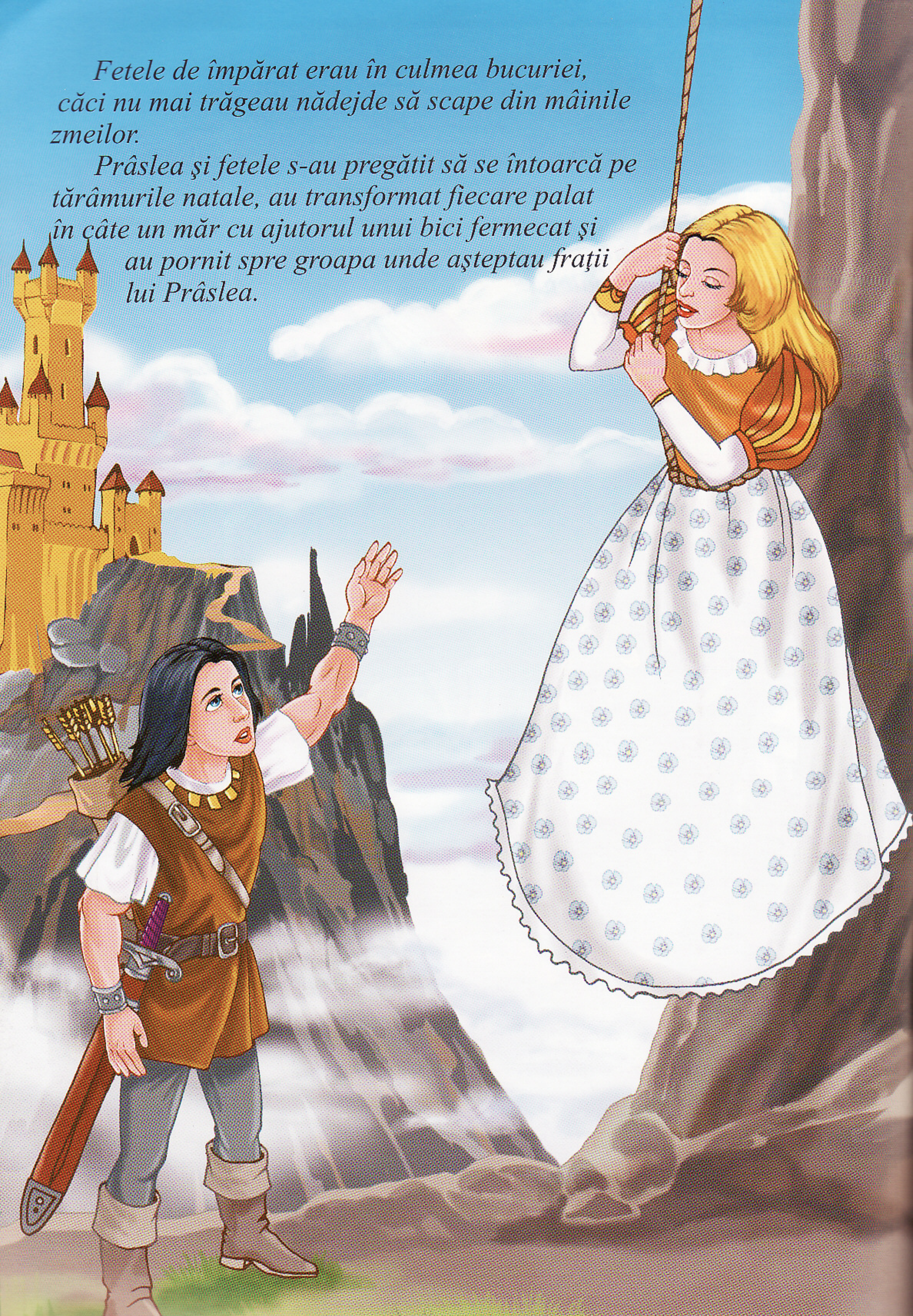
S-au învoit să se bată în luptă dreaptă.

Către seară, sleit de puteri, zmeul îi zise fetei de împărat:

- Frumoasa mea, dă-mi puţină apă să mai prind puteri şi-ţi promit că te iau de nevastă chiar mâine.

- Dă-mi mie apă, zise şi Prâslea, şi ne vom cununa pe tărâmul nostru de cum ajungem acolo.

Fata de împărat îi dete apă lui Prâslea, acesta îşi spori puterile şi-l trânti pe zmeu de-l băgă în pământ până la gât şi-i tăie capul.



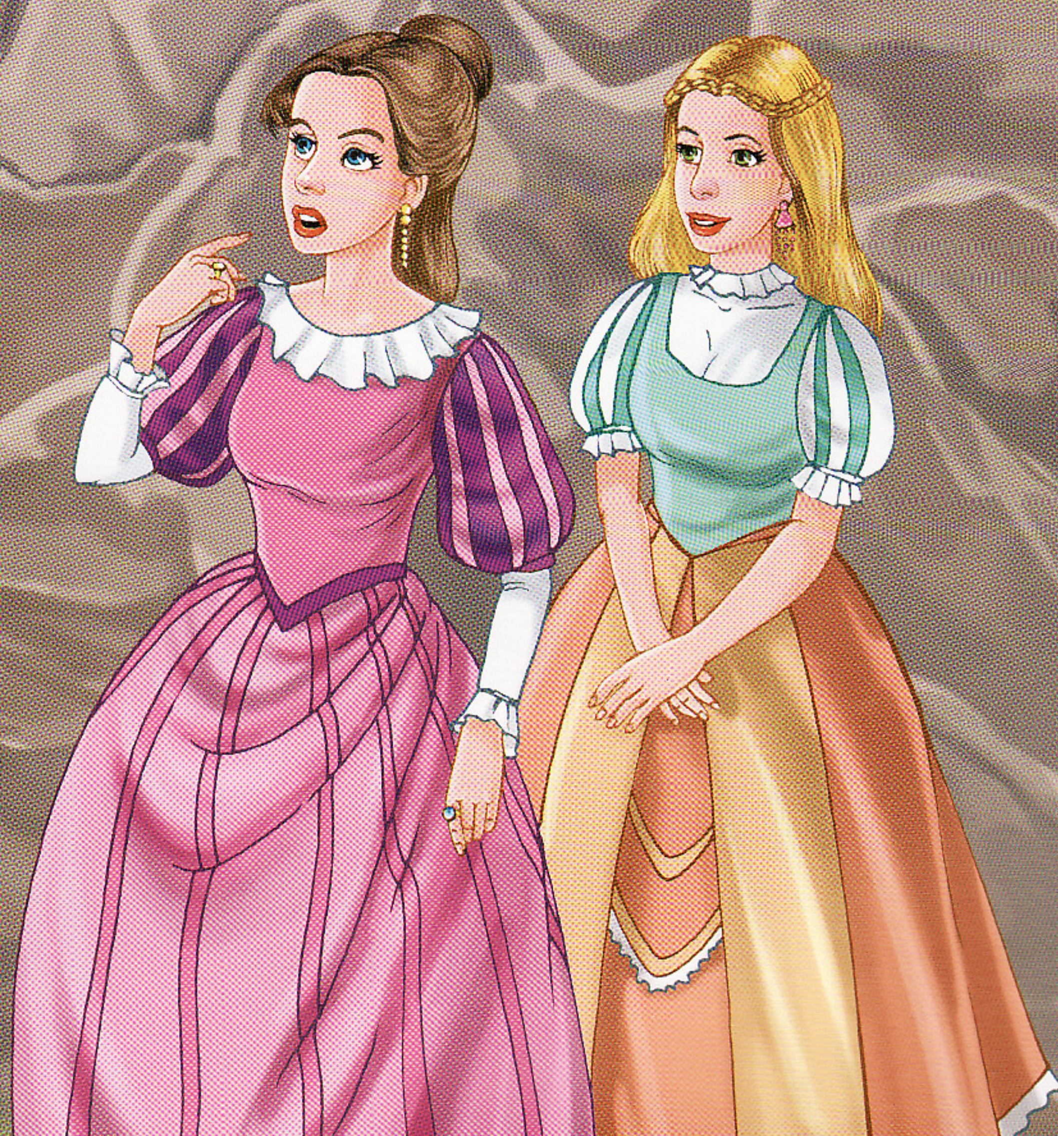
Fetele de împărat erau în culmea bucuriei, căci nu mai trăgeau nădejde să scape din mâinile zmeilor.

Prâslea şi fetele s-au pregătit să se întoarcă pe tărâmurile natale, au transformat fiecare palat în câte un măr cu ajutorul unui bici fermecat şi au pornit spre groapa unde aşteptau fraţii lui Prâslea.

Fetele au fost scoase pe rând din groapă și au arătat fraților mai mari câte un răvaș în care Prâslea le-a rânduit pe fiecare de soție câte unui frate, iar pe fata cea mică și-o păstra pentru el, împreună cu mărul ei de aur.

Când frații au lăsat frânghia să-l scoată și pe el din prăpastie, Prâslea legă o piatră și-și puse căciula deasupra ei ca să le încerce buna credință. Simțise el că aceștia sunt invidioși și voiau să-l piardă, așa că nu se miră prea tare când văzu frânghia cum se lasă în jos cu mare iuțeală și piatra se sfarmă de stânci în zeci de bucăți.

În acest timp, frații lui Prâslea au luat fetele și le-au dus la palat, unde s-au și cununat, iar împăratului i-au spus că fiul cel mic s-a prăpădit. Fata cea mică nu voia să audă în ruptul capului de alt pețitor, atât de mâhnită era de pierderea lui Prâslea.





Viteazul nostru, în timp ce stătea în prăpastie şi se gândea cum să ajungă pe tărâmul celălalt, aude nişte ţipete. Uitându-se în jur, vede cum un balaur voia să mănânce câţiva pui de zgripţuroaică dintr-un cuib. Prâslea, fără să stea pe gânduri, scoase paloşul şi-l tăie bucăţele.



Când veni zgripţuroaica şi văzu binele pe care i l-a făcut Prâslea, era cât pe ce să-l înghită de bucurie, noroc că l-au salvat puii. Întrebându-l cu ce poate să-l ajute pentru că i-a scăpat puii de la moarte, Prâslea îi răspunse:

- Du-mă pe tărâmul meu!

Greu se învoi zgripţuroaica, dar promisiunea era promisiune. Îl luă pe Prâslea în spate, luară şi hrană şi după ce au zburat o zi întreagă au ajuns deasupra prăpastiei.

Prâslea porni spre împărăţia tatălui său şi pe drum află că fata cea mică era silită să ia de soţ un fiu de împărat adus de fraţii lui. Însă aceasta a spus că se mărită cu el doar dacă aduce mărul de aur al zmeului. Împăratul îl chemă pe cel mai vestit şi destoinic argintar din împărăţie şi-i dădu poruncă să meşterească mărul de aur în trei săptămâni.



Prâslea, auzind acestea, se băgă ucenic la argintar. Văzând cum se văicăreşte toată ziua că el nu va reuşi să îndeplinească porunca împăratului, fiul cel mic îi spuse că va duce el la sorocul stabilit mărul de aur la curtea domnească.

Când veni vremea, argintarul îl îmbrăcă frumos pe Prâslea şi-l înfăţişă în faţa împăratului. De cum îl văzu, fata izbucni în plâns de bucurie şi-i spuse tatălui că el este viteazul care le-a salvat de zmei.

Uitându-se mai cu luare aminte, împăratul îl recunoscu şi-l rugă să-i povestească tot ce s-a întâmplat. Auzind toată istoria, împăratul, negru de supărare, chemă pe feciorii cei mari la dânsul. Aceştia, dând cu ochii de Prâslea, s-au albit ca varul, însă fratele lor i-a iertat şi le-a spus că pedeapsa o va da Dumnezeu celui vinovat.



Au ieşit în curtea palatului şi fiecare a tras cu arcul câte o săgeată în sus. Când au căzut săgeţile fraţilor, i-au nimerit pe aceştia drept în creştetul capului şi i-au omorât pe loc, în timp ce lui Prâslea săgeata i-a căzut dinainte. Judecata lui Dumnezeu a fost cea mai dreaptă.

Prâslea se cunună cu fata cea mică şi toată împărăţia se bucură şi petrecu trei zile şi trei nopţi, iar după ce împăratul s-a stins, Prâslea se sui în scaunul împărăţiei şi domni cinstit şi în pace mulţi ani.





În colecția „Povești ilustrate“.



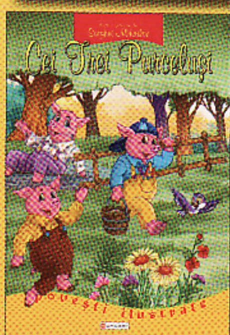
























www.unicart.ro
E-mail: office@unicart.ro
Tel./fax: 021.451.05.07
Tel.: 021.451.05.08
0723.84.26.60
Adresa: Str. Drumul Bercenarului, nr. 30E, sector 4, București



